

[Ninn-Hansen.]

mærkning, fordi hr. Henning Philipsen ganske givet ved en fejltagelse har citeret mig forkert. Jeg gør opmærksom på, at jeg brugte udtrykket ro og orden.

Ømann (SF):

Det er jo en ejendommelig stemning, der hersker over denne debat. Her ser man et møt og selvtilfreds venstre stå op og i og for sig ikke have noget imod alt dette her. Her ser man de konservative hævde, at det gik da nok, som det skulle, og jeg er da lige ved at tro, at de radikale også synes, at det her er en meget stor lykke. Det synes jeg giver anledning til nogen omtanke med hensyn til socialdemokratiets kurs.

Jeg skal knytte nogle bemærkninger til de tre erhvervslovsforslag, som så at sige skal være figenbladet for de indgreb, som er sket, og som er højst ubehagelige. Det figenblad er ikke meget værd. Vi var indstillet på efter en vurdering af disse tre lovforslag om avancement, om udbyttebegrænsning og om indsnævring af rentemarginalen at stemme for dem, fordi de vel har en vis psykologisk betydning, som også giver sig udslag i en vis reel begrænsning af indkomstkraevne på disse områder. På den anden side måtte vi være betænkelige ved dem, fordi de kan give befolkningen et falsk indtryk af, at de får noget til gengæld for det, som de skal opgive med hensyn til arbejdsmarkedslovgivningen.

Avanceloven. Ja, jeg er skeptisk over for den, fordi mange af de små erhvervsdrivende, småhåndværkere og småhandlende, sandelig har andet at gøre for øjeblikket end at finde ud af, hvordan de lægger ekstra procenter på deres avancer. De har nok at gøre med at finde ud af, hvordan de overhovedet holder skindet på næsen i denne situation med nedadgående omsætning og med hård konkurrence.

Udbyttebegrænsningsloven. Ja, folk, der har været herinde i flere år, ved, at den slags ting er ikke noget, der har særlig stor værdi, fordi man altid er i stand til at omgå en udbyttebegrænsningslov. Man sparer op. Det, som man ikke betaler i udbytte det ene år, godskriver man til desto større udbetaling senere hen, og det kan nok betyde lidt

for likviditeten for dem, det går ud over. Nogen større realøkonomisk betydning for landets økonomi som helhed har det ikke.

Vi var meget spændt på det forslag, der lå om indsnævring af rentemarginalen. Det er jo en gammel socialdemokratisk kongstanke, at der her er noget at gøre. Det er en meget, meget lille og forsigtig indsnævring, der her er sket. Man ved jo godt, at der er nogle banker, der kører med en meget, meget stor rentemarginal, men det kan de få lov til stadig væk at gøre. Hvis de bare har holdt den samme marginal de sidste 3 år, skal der ikke ske nogen indsnævring for dem. Vi ved også, at der er banker, som driver en mere dristig forretning, og som derfor er nødt til at kræve en risikopræmie for de forretninger, de gør til gavn for samfundet. De har naturligvis en noget større rentemarginal. Det er altså dem, man straffer med denne lovgivning. Det er dem, der skal indsnævres, mens de, der kører på det jævne og tjener deres fede penge på afbetalingskreditter, ikke skal indsnævres særligt. Det er et godt initiativ, men det er meget lidt, man gør ved det.

Alt i alt må man sige, at disse lovforslag kan vi ikke have nogen særlig stor forkærlighed for, men en masse betænkeligheder. Når der så sker det under udvalgsbehandlingen, at disse lovforslag alvorligt forringes, fordi man forærer store, store stykker væk af effektiviteten i disse forslag, så må man alligevel sige, at så er det rigtigst ikke at røre ved dem, men overlade dem til regeringen som et figenblad for de i øvrigt uacceptable indgreb, og derfor må vores hovedindstilling til disse tre lovforslag være efter udvalgsbehandlingen, at vi ikke kan medvirke.

Det, der er sket, er egentlig meget interessant, og det er det, som jeg synes er interessant for bedømmelsen af det videre politiske forløb i denne samling. Der er sket det, at der var sikret et flertal for disse tre erhvervslovsforslag. Det vidste regeringen. Så pludselig sker der det, at der kommer et helt kapitel ind i avanceloven, som er hentet fra venstres helhedsløsning, fremlagt i december 1974, et kapitel, som giver handelsministeren bemyndigelse til at tage hele brancher, hele prisområder ud af loven og dispensere en bloc, en gros. Det er naturligvis en alvorlig forringelse, som vi ikke kan sidde